

De volgende morgen zaten de leerlingen bijeen in het werkvertrek en hadden weinig lust tot schilderen. Meester Lastman was er nog niet.

„Zeg Rembrandt”, sprak er een, „straks, als de schilder komt, moet je eens vragen of hij in Italië is geweest. Dan gaat hij vertellen van zijn reis. Wanneer jij, als nieuweling, daarover begint, doet hij het vast”.

„Ja, Rembrandt, meester Lastman kan goed vertellen”, viel een ander bij. Daar klonken voetstappen op de gang. De schilder! De leerlingen rumoerden met borstels en penselen. Meester Lastman stapte met een korte morgengroet het vertrek binnen. Zijn grove werkkieel hing hem luchtig om de schouders. Hij liep langs de werkstukken van zijn leerlingen, maakte aanmerkingen, wees hoe een portret of een landschap verbeterd kon worden en bleef tenslotte met een peinzende blik achter Rembrandt staan. Aandachtig bekeek hij diens werk.

„In Italië, Rembrandt, dáár weten ze pas wat schilderen is. In Florence, in Rome . . .”, sprak meester Lastman.

„Bent u in Italië geweest, meester?” vroeg Rembrandt, ofschoon hij heel goed wist, dat de schilder een reis naar dat land had gemaakt. De anderen luisterden of de list zou gelukken.

„Of ik daar geweest ben! Die tocht zal ik nooit vergeten” en meester Last-

J. R.

(wordt vervolgd)

Amen

*Ik ken een woord
het is maar klein,
Dat eind van elk
gebed mag zijn:
't Is amen, Ja,
„Zo zij het, Heer!”
Dat wil het zeggen
telkens weer.*

*Geef, Vader, dat ik
elke dag
Weer blijde „amen”
zeggen mag,
Op alles wat
Uw liefde doet.
Ja amen, Vader!
Zo is 't goed!*

To Hölscher